

Dunkandet i skuffen

Det började med ett dunkande i skuffen. Eftersom jag precis hade läst ut en verkstadshandbok, så var det inte svårt att ställa en diagnos: Lösa fjäderfästen.

Familjen propsade på att bilen borde in på verkstad, men det vet man ju hur dyrt det är. Dessutom stod det mycket väl förklarat i samma verkstadshandbok hur lätt det var att byta just fjäderfästen. Så med en helg framför mig och verktygslådan i fast grepp lade jag mig ner på rygg under bilen för att visa min härdighet.

Jag kom ganska snabbt underfund med att hammare, hovtång, spik och hyvel samt en snedbruten skruvmejsel inte dög till att leka verkstad.

Här behövdes helt andra verktyg, i krom vanadium och med olika storlek i båda ändar. Dessutom var det plötsligt nödvändigt med en ny verktygslåda för att alla dessa nya verktyg skulle ha någonstans att vila när de inte användes. Och hemma hos mig blir det mycket vila. Dessutom behövdes en overall, olika belysningsanordningar, pallbockar, rullbräda, domkraft och någonstans att hålla till.

Samt nya fjäderfästen.

Efter alla förberedelser var helgen slut, förrådet fullt av verktyg och dunkandet kvar i bakluckan.

Det var den påföljande helgen, precis när allt det nyköpta plockats fram, som det visade sig att min Renault och bokens Volvo inte alls hade samma fjäderfästen. Det fanns överhuvud taget inga sådana på min kadett. Däremot fanns det några spröt som snabbt lossnade och inte gick att sätta på igen.

Så med skrapande och dunkande bil drog jag åter till macken för att hitta något att laga med. Naturligtvis fastnade jag i en grop, och bilen började genast puttra som en tvåaktare. Det visade sig att det främre grenröret gått sönder.

Men det var inget att oroa sig över, enligt kunnig granne som bor i en skitig och neroljad overall. Ett grenrör är lätt att byta.

Två helger gick åt att lossa fastrostade muttrar, och ytterligare en till att sätta dit nytt grenrör. Trots detta fanns skrammel, dunk och putter kvar.

Dessutom hade all olja runnit ut,

efter det att jag tagit fel på grenrörs-mutter och oljeutsläpp. Den gula overallen var nu helt svart, liksom delar av bilens inredning. Skrammel, dunk och putter hade fått sällskap av ett tickande som troligen var felinställda ventiler.

Det var vid detta stadium som jag började väga verkstadens fördelar mot mina egna nackdelar. Verkstaden vann lätt, speciellt som övriga delar av familjen gått ut i en bilstrejk som om den fått fortsätta säkert lett till att Renaulten gått i konkurs.

Häromdagen, när jag körde bilen mellan plätverkstaden och sadelmakaren, hittade jag mina gamla hälfotsinlägg i skuffen. Jag tog ut dem och plötsligt var det bara putter, skrammel och tickande kvar. Dunket var borta.

Verkstadshandboken från Volvo är också borta. Jag gav den till grannen i den skitiga overallen.

Han har en gammal Granada, och häromdagen tyckte jag att det lät som han hade fått fel på ett fjäderfäste.

Reumatikerförbundets styrelse

Ordförande

Lena Öhrsvik, Bornholm

1:e vice ordförande

Margareta Bäckskog, Sthlm

2:e vice ordförande

Kerstin Carselind, Österskär

Ledamöter

Bo Ringertz, Lidingö
David Magnusson, Offerdal
Kurt Jörgensen, DalsRostock
Margareta Kassfeldt, Piteå
Annika Gigel, Ängelholm
Bo Jonsson, Hågersten

Ersättare

Anne Carlsson, Skattkärr
Ragna Karlsson, Skellefteå
Anneli Joneken, Sollentuna
Reino Leino, Uppsala

Förbundssekreterare

Elsemarie Bjellqvist

Revisorer

Kent Westerlund, aukt
revisor
Benny Ahlberg
Sune Green
Rolf Andersson

Ersättare

Britt Ehrling, aukt revisor
Bror Karlsson

Valberedning

Micke Persson ordförande
Siv Billenberg
Lars Oskarsson
Elisabeth Eriksson
Britt Dovmyr

Ersättare

Anna-Lisa Hörnfeldt
Mona Korthis- Nordén
Susanne Ahlqvist

Lämnings- och utgivningar för Reumatikertidningen

	Sista lämningsdag	Utgivningsdag
Nr 1	3 jan 2001	16 februari
Nr 2	8 mars 2001	21 april
Nr 3	2 maj 2001	15 juni
Nr 4	18 juli 2001	31 augusti
Nr 5	12 sep 2001	26 oktober
Nr 6	1 nov 2000	15 december